

Tallér Edina

Boka

Péntek hajnalban Jakarta mellett egy víztározó gátja átszakadt, láttam a tévében az elárasztott házakat, jajveszékélő embereket, a férfit, akinek csak a feje látszott ki a vízből és a karja. Magasba emelt egy csecsemőt, ment a vízben az ég felé tartott gyerekekkel, közben sírt, félig nyitott, lefelé görbülő szájjal, a fiam szokott így, ha elesik, és nagyon megüti magát.

Gyerekkoromban tele voltam sebekkel. Mindenhol. Térd, könyök, arc, minden.

Fejem, vállam, térdem, bokám, térdem, bokám, térdem, bokám, fejem, vállam, térdem, bokám, szemem, fülem, orrom, szám. Ez egy játék. Mondod, érinted. Ha azt mondod száj, akkor megfogod a szád, ennyi.

Szeretem a gyógyuló sebeket piszkálni, fáj és viszket egyszerre. A körmöm hegyével felszedem a szélét, alatta rózsaszínű a tükörsima, friss bőr. Hibátlan.

Ha nem mozog a szám, nem beszélek, ez egyszerű, akkor nem kell érinteni semmit.

Ő sosem sír, nagyon kemény ember, most is csak füst ment a szemébe. Van a jobb karján egy tetoválás, kalózhajó, az árboacán halálfejes zászló, mintha az egésztest mesekönyvből másolták volna oda, kék tintával, pont olyan kék, mint a szeme. Állítólag az gyengébb, mint a barna, vagy a zöld, hamarabb romlik, biztos azért könnyezik neked is, ha már fáradt vagy. Megfeszíti az izmot, megmozdul a hajó. Alma alakú bicepsz. Megfázott, berekedt és füst ment a szemébe, ezért mondja el keresztapám, amit eredetileg ő akart, csak nem tud. Üljek le és figyeljek.

Várom már haza őket, nagyon, ugye, kérdezi keresztapám.

Hát persze, hónapok óta ezt várom, fiú vagy lány?

Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz, ugye? Fiú vagy lány?

Igen, kíváncsi vagyok. Fiú vagy lány.

Nem tudom, mi jön ezután, itt megszakad az emlék. Eddig megvan minden, piros szőnyeg, fekete mintákkal, bordó fotelok, keresztapám jobbról, mostohaapám balról ül, köztük a dohányzóasztal, megvan minden, még a füstölgő cigaretták is, ő is szívja, anyám férje, pedig nem szokott, lehet, hogy részeg? Olyankor szokott, de most nem az, mert nem bömből a zene és

nem dobol a kezével az asztalon. Csak ülnek, törölgeti a szemét, tényleg nagy a füst ebben a szobában.

Tunika. V-nyakú, az ujja harang alakú, barna, sárga, ferdecsíkos, azért választotta ezt anyám, mert a ferdecsíki vékonyít, amikor kijönnek, ő már csinos akar lenni. Csinos is volt, örültem, hogy már nincs ott a nagy hasa. Jegelni kellett a mellét, becsomósodtak a tejmirigyek, a szervezet egy jó ideig nem veszi észre, hogy nem kell táplálékot termelnie, nincs kinek.

Mondd, hogy szeretlek.

Ember nagyságú kőszobor, a bejárattól balra a szenteltvíztartó edény mögött. Fehér fátyol, kék palást, arca, szeme az ég felé mutat, keze összekulcsolva, átlagos Mária-szobor, olyan, mintha érted imádkozna. Kis vaskapu védi, nem lehet közel menni hozzá, csak ha virágot vagy valamit visz az ember. Rengeteg virág meg márványablácska van a szobor lábánál. Hálából Szűzanyának. Szeretlek, Mária. Segíts, Szent Szűz, ilyenek vannak ráírva a kerek vagy négyszögletű kőlapokra, mindenki oda teheti, aki úgy érzi, hogy a szobor kigyógyította egy betegségből, vagy visszaadta a szerelmét, vagy vetélés és egy halvaszülés után mégis lett gyereke. Anyámé is ott van. Akkor csináltatta, amikor a húgom született és nem volt semmi gond, életben maradt, egészséges szőke, göndör kisbaba. Szeretlek!!! Köszönettel, SZ. B.-né, ezt íratta rá, így, három felkiáltójellel.

Mire lennél képes, ha elhagynálak? Könyörögnék, hogy ne. És aztán? Térdre is borulnék, mondanám, hogy ne, ne, ne hagyj el. És aztán?

Hasra feküdnék, le a földre és megfognám a bal bokádat, nem ereszteném el, mehetsz, ahova akarsz, lépkedjél csak, menjél. Bal, jobb, bal, jobb.

Nagypéntek

Ez a harmadik év. Egy. Kettő. Három. Most már sor. Jön majd a negyedik, aztán, gondolom a többi, állítólag az ilyesmi nem múlik el. Függönymosás, ablakpucolás, ünnepi készülődés, évente egyszer, mindig ugyanúgy, hogy tudom, holnapután jön az a nap, amikor meghalt.

A húsvéti tojás nem olyan, mint a hétköznapi, sokkal finomabb, apám szerint a tyúkok ilyenkor másmilyen tojnak, még meleg, amikor kiveszem a fészekből, én vehetem ki, nagy dolog ez egy óvodásnak. Nem tört el egy sem, ügyes vagyok, kergetem szét a sok rémült állatot, nagy jajveszékélés a baromfiudvaron, elvenni más gyerekét, az nem bűn? Kinevet, ne izguljak, a tojás nem gyerek és ezek a tyúkok mindennap tojnak, lesz még nekik sok-sok másik.

Nyolcévesen lett a jobb kézfejemen egy forradás, L-alakú, nem múlik el soha, ott marad.

9,
10,
11,
12,
13,
14,
15,
16,
17,
18,
19,
20,
21,
22,
23,
24,
25,
26,
27,
28,
29,

30 (nem, ez harminc inkább, mert felhívott a születésnapomon, aztán mégsem jött össze a találkozó),

31,
32,
33,
34.

Számolom az éveket, ennyi a mulasztás, csak a legnagyobbakat teszem szóvá, 8-tól 34-ig majdnem mind szám.

Százagra süt a nap, a vasárnap a miénk, sétálunk, fagyizunk, vagy kitepem a kezemet az övéből, kapjál el, ha tudsz! Rohanok előre a ház felé, már csak egy sarok és otthon leszünk, fut utánam, szaladj, mert elkaplak, de nem kap el, elesek a sarkon, megbotlottam, odalett a szép fehér harisnyám, kiszakadt a térdemen, a földből pedig kiállt egy vasdarab, ki ültet el ilyesmit? Elrántanám a kezem, beleakad a vasba, tépi a bőrt, a húst, ott a nyers húsom, még szerencse, hogy ömlik a vér, így nem látszik annyira. Ölbe vesz, nem fáj semmi, most úgy érzem.

Biztos bementünk az ügyeletre, összevarrták a sebet, ő közben simogatta a hajamat, hogy nyugodj meg, csillagom, mindjárt vége, aztán hazavitt anyámhoz, gondolom így volt. Így kellett lennie. Pedig úgy terveztem, vasárnap nála alszom és húsvéthétfőn is ott leszek.

Most majd kitesz magáért. Lehet, hogy locsolóverset is mond, a huszonhat év mégiscsak huszonhat év, elég nagy kihagyás. Elképzelem, megissza a reggeli méregerős kávéját, aztán tesz-vesz, húzza az időt, zavarban van, hogy fel kell hívnia, mit mondjon, mit lehet mondani ennyi év után, főleg telefonba. Hány találkozás tölthet be huszonhat elmulasztott évet? (Ezt biztos nem kérdezi. Ilyesmit nem kérdez az ember, rossz mondat, később kihúdom, vagy máshová teszem.) Nincs is zavarban. Megissza a reggeli méregerős kávéját, aztán tesz-vesz, egyszer csak eszébe jutok, rám gondol és az unokáira, tudja a telefonszámom, felhív, megbeszéljük. Vesz sütit a gyerekeknek és csak miattam, kölni helyett parfümöt, mert egy ilyen lányt, mint én, parfümmel illik meglocsolni szerinte. Hétfőn találkozunk, úgy tervezi.